

Arrest

nr. 150 769 van 13 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, die verklaart dat zij beiden van Macedonische nationaliteit zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt als partner van een vrouw met de Belgische nationaliteit, dient op 3 september 2013 voor zijn minderjarige zoon S. A. een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 februari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte aan verzoeker van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot zijn minderjarige zoon. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad.

1.3. Bij arresten met nrs. 129 362 en 129 371 van 15 september 2014 vernietigt de Raad de beslissingen van 28 februari 2014.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 maart 2015 nieuwe beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissingen worden verzoeker op 19 maart 2015 ter kennis gebracht.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.09.2013 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 1dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden den wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende cumenten voor:

- schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 18.09.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf september 2013 een maandelijks pensioen van €651,56 ontvangt

-schrijven van de Christelijke Mutualiteit dd. 23.08.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en bijbehorende forfaitaire, maandelijks tegemoetkoming van €130 voor de periode 01.09.2012 - 31.07.2015. Deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- diverse documenten (hypothecaire akte, schrijven notaris C.(...) dd. 18.09.2013, huurcontract) waaruit blijkt dat de referentiepersoon (mede-)eigenaar is van een woning die wordt verhuurd voor een maandelijks huursom van €550. De voorgelegde huurovereenkomst wordt echter niet gestaafd door recente rekeninguittreksels. Er werd tevens geen eigendomsakte met betrekking tot het verhuurde goed wordt voorgelegd, zodat het niet duidelijk is of de referentiepersoon alleen eigenaar is van dit eigendom, en de maandelijks huursom al dan niet moet delen. Ook blijkt uit het geheel van de voorgelegde stukken niet of de referentiepersoon al dan niet nog gehouden is hypothecaire lasten te betalen m.b.t het verhuurde goed. De aangehaalde huurinkomsten kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde documenten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een alleenstaande €1000

bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de algemene maandelijksse vaste variabele kosten, het gegeven dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon hulpbehoevend is, de gezinssamenstelling en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens worden tewerkstellingsbewijzen (arbeidsovereenkomst, diverse loonfiches) voorgelegd op naam van een derde. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter, tweede lid en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.4. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : (...) 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de

werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De vader van verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België hebben wel degelijk hun inkomsten bewezen. Met name via de pensioensuitkering van de referentiepersoon, de huur van een eigen woning en de inkomsten door de vader van verzoekende partij.

De vader van verzoekende partij heeft sedert 16 april 2014 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij Bridgestone Logistics Europe NV. De tewerkstelling van de vader van verzoekende partij is uiteraard bijzonder relevant, aangezien de inkomsten uit deze tewerkstelling afdoende stabiel en regelmatig zijn.

Verzoekende partij heeft dus wel degelijk bij haar aanvraag aangetoond dat haar ‘familie’ over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Ingevolge het vernietigingsarrest van uw Raad moest de verwerende partij tevens rekening houden met de huurinkomsten van de referentiepersoon, doch blijkt uit de thans bestreden beslissing dat verwerende partij thans geen rekening houdt met de huurinkomsten.

Het zou niet duidelijk zijn of de referentiepersoon alleen houder is van het verhuurde goed en of zij nog hypothecaire lasten zou hebben. Verwerende partij wringt zich in onmogelijke bochten om toch maar geen rekening te moeten houden met de huurinkomsten. Bovendien kon verwerende partij contact opgenomen hebben met verzoekende partij en geweten hebben dat er geen hypothecaire lasten zijn op het verhuurde goed. Vooreerst kan verzoekende partij wel degelijk bevestigen dat er zich geen hypothecaire lasten meer bevinden op het onroerend goed.

Bovendien is de redenering van verwerende partij werkelijk onredelijk. Bij het neerleggen van loonfiches gaat de verwerende partij ook niet na of er sprake is van loonbeslag, collectieve schuldenregeling, en dergelijke meer?

Bovendien stelt verzoekende partij tot haar grote verbazing vast dat verwerende partij bij de beslissing dd. 30.01.15 voor de verblijfsaanvraag van haar broer wel degelijk heeft rekening gehouden met de huurinkomsten (Cf. Stuk 6). Het kan niet zijn dat verwerende partij bij de ene wel beslist om er rekening mee te houden en bij de andere niet. Ook dit is onredelijk.

II.1.5. Bovendien hoeven ‘onvoldoende bestaansmiddelen’ echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verwerende partij heeft bij het uitvoeren van haar behoeftenanalyse geen rekening gehouden met alle elementen. Verwerende partij stelt dat uit de behoeftanalyse zou blijken dat het bedrag veel te laag zou liggen om een minimum aan waardigheid te kunnen garanderen. Verwerende partij vermeldt uitdrukkelijk in de thans bestreden beslissing dat zij heeft rekening gehouden met de gezinssamenstelling. Als men dat dan toch wenst zo te doen, dan dient men a fortiori met het inkomen van de andere gezinsleden rekening te houden.

Het spreekt voor zich dat de bij het aanvullend schrijven dd. 29 september 2014 gevoegde arbeidscontract en loonfiches uiteraard bijzonder belangrijk zijn en door de verwerende partij diende in ogenschouw te worden genomen.

De verwerende partij is van mening dat geen rekening dient gehouden te worden met de inkomsten van de vader, aangezien het de Belgische onderdaan zelf is, die zich wenst te laten vervoegen, over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken.

Verzoekende partij meent dat dit onredelijk is. Immers het pensioeninkomen van de referentiepersoon in België is sedert de samenwoning met de vader van verzoekende partij gedaald (Cf. Stuk 4). Het is door de inkomsten van de vader van verzoekende partij dat de pensioensuitkering werd teruggebracht tot € 651,56.

Indien verwerende partij aldus haar redenering wenst door te trekken en geen rekening wenst te houden met de inkomsten van de vader van verzoekende partij, dient zij rekening te houden met het pensioeninkomen van de referentiepersoon als alleenstaande, namelijk € 1752,16 (Cf. Stuk 5) en niet als samenwonende.

In die zin toont de referentiepersoon ontegensprekelijk aan dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Aangezien de pensioensuitkering van de referentiepersoon in België sinds de komst van de vader van verzoekende partij gedaald is, dient verwerende partij ofwel integraal rekening te houden met de

inkomsten van de vader van verzoekende partij ofwel de pensioensuitkering als alleenstaande in aanmerking te nemen om de bestaansmiddelen te berekenen. Het is immers het één of het ander.

Het kan niet zijn dat verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten van de vader van verzoekende partij en dan het verminderde pensioen als samenwonende in ogenschouw neemt om de bestaansmiddelen te berekenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel voorziet dat de beslissing dient tot stand te komen op basis van een correcte, volledige, en actuele feitenvinding.

Zo werd geen rekening gehouden met de tewerkstelling van onbepaalde duur van de vader van verzoekende partij bij het uitvoeren van de behoeftenanalyse.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

II.1.6. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij, haar vader en te vervoegen partner van haar vader voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bestreden beslissing luidt als volgt: [...]

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij houdt voor dat haar vader en de referentiepersoon wel degelijk hun inkomsten hebben bewezen, met name via de pensioenuitkering van de referentiepersoon, de huur van de eigen woning en de inkomsten van haar vader.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende: [...]

In antwoord op de kritiek als zou er ten onrechte geen rekening zijn gehouden met de loonfiches van de vader van verzoekende partij benadrukt verweerder dat het de Belgische referentiepersoon (in functie van wie de aanvraag werd ingediend) is die dient aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, quod non in casu.

Verweerder laat gelden dat artikel 40ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend (in casu mevr. [S. A. N.]) dient aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verweerder verwijst ter zake naar overweging nr. 10 uit de Richtlijn 2004/38/EG, waarvan voormeld artikel de omzetting vormt, waarin duidelijk wordt vermeld dat:

“Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociaalebijstandsstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.”

Uit een simpele lezing van voormelde overweging kan niet anders dan besloten worden dat ten alle prijzen dient te worden vermeden dat de vreemdeling bij een burger van de Unie, in casu een Belg, ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel tijdens de volledige periode van zijn verblijf.

Voormelde doelstelling komt tevens tot uiting in de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt gesteld dat de wetgeving inzake gezinshereniging dient te worden toegepast in de strijd tegen het misbruik en de duurzaamheid van onze samenleving (Parl. St., nr. 53-443, Wetsvoorstel, p. 1.)

Er dient met andere woorden voldoende zekerheid te worden geboden dat, indien aan de vreemdeling een verblijfsmachtiging wordt toegekend, er voldoende waarborgen worden aangevoerd door de vreemdeling dat hij tijdens de volle periode van zijn verblijf niet ten laste van het sociale bijstandsstelsel zou vallen, en hiervan geen misbruik zou kunnen maken.

In casu werd door verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van mevr. [S. A. N.].

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van mevr. NAVEZ zelf, in functie van wie de aanvraag werd ingediend. Verzoekende partij verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin:

“Dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf in dit verband relevant zijn volgt duidelijk uit de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar de bijlage 20 verwijst en die uitdrukkelijk bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bijlage 20 nog verder motiveert op dit vlak.” (R.v.V, nr. 119.532 dd. 26.02.2014).

Zie ook:

“het [is] de Belgische onderdaan[...] die dient aan te tonen over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zodat verzoekers eigen inkomen dat hij maar kan genieten uit hoofde van een lopende vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan, niet relevant is”, (RvV 26 februari 2014, nr. 119.534)

Bovendien weze benadrukt dat noch in de Vreemdelingenwet noch in de Richtlijn 2004/38/EG wordt bepaald dat tevens rekening dient te worden gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Er wordt enkel gesteld dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te vermijden dat hijzelf of één van zijn familieleden niet ten laste van het sociale bijstandstelsel zouden vallen:

“indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.”

De hypothese dat de familieleden van de Unieburger eveneens inkomsten kunnen genereren wordt niet gemaakt, en is aldus ook niet relevant.

Dit blijkt ook afdoende uit de overige voorwaarden die door de wetgever werden opgelegd in het kader van een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Zo vereist artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tevens dat de referentiepersoon de aanvrager begeleidt of zich bij hem voegt, alsook dat de referentiepersoon over een behoorlijke huisvesting beschikt.

Nergens in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden de voorwaarden waaraan de referentiepersoon dient te voldoen (ter beschikking stellen van behoorlijke huisvesting, de vreemdeling begeleiden, enz.) tevens aan de familieleden van de referentiepersoon opgelegd.

Hieruit blijkt duidelijk dat de wetgever enkel en alleen voor ogen had dat een onderzoek diende te worden gevoerd naar de bestaansmiddelen van de persoon in functie van wie de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend.

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vader van verzoekende partij in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals dit het geval is bij een eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel:

“enkel bij een eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel [moet] rekening [...] worden gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden” (cf. GwH, dd. 26 september 2013, nr. 121/2013, B 21.3).”

Nu verzoekende partij haar aanvraag indiende in functie van de Belgische onderdaan die onvoldoende inkomen heeft en niet in functie van haar vader, heeft de gemachtigde geheel terecht enkel rekening gehouden met de (ontoereikende) inkomsten van mevr. NAVEZ, zodat de aanvraag diende te worden geweigerd.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het vernietigingsarrest nr. 129.362 dd. 15.09.2014 en voorhoudt dat de gemachtigde ‘zich in onmogelijk bochten wringt om toch maar geen rekening te moeten houden met de huurinkomsten’, verwijst verweerder naar de inhoud van dit vernietigingsarrest:

“[...] de Raad merkt in dit verband op dat verweerder geen aandacht besteedt aan het feit dat de partner van verzoeker zwaar zorgbehoevend is wat uiteraard impliceert dat zij meer kosten heeft, dat het onduidelijk is of voormelde persoon alleen eigenaar is van de woning die wordt verhuurd en al dan niet is gehouden om nog bepaalde hypothecaire lasten te dragen en dat bij het doorvoeren van een behoeftanalyse ook de vraag of reeds andere personen ten laste zijn van de referentiepersoon in aanmerking moet worden genomen [...]”

Verzoekende partij haar betoog als zou de gemachtigde al het mogelijke doen om toch maar geen rekening te houden met de huurinkomsten is derhalve weinig ernstig, nu dezelfde vragen werden

gesteld in het voormeld vernietigingsarrest, doch dat verzoekende partij kennelijk heeft nagelaten om deze vragen te beantwoorden.

Zoals terecht door de gemachtigde aangestipt komt het aan verzoekende partij toe om haar aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Geheel terecht motiveerde de gemachtigde – het vernietigingsarrest indachtig – als volgt:

“Er werd tevens geen eigendomsakte met betrekking tot het verhuurde goed wordt voorgelegd, zodat het niet duidelijk is of de referentiepersoon alleen eigenaar is van dit eigendom, en de maandelijkse huursom al dan niet moet delen. Ook blijkt uit het geheel van de voorgelegde stukken niet of de referentiepersoon al dan niet nog gehouden is hypothecaire lasten te betalen m.b.t het verhuurde goed. De aangehaalde huurinkomsten kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”

Verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Noch kan verzoekende partij in haar verzoekschrift voor de eerste maal aanhalen dat er geen hypothecaire lasten rusten op het onroerend goed.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) die t.a.v. haar broer werd genomen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij nog altijd in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat zij aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de gemachtigde bij het uitvoeren van de behoeftenanalyse geen rekening heeft gehouden met alle elementen.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat op onzorgvuldige wijze een analyse werd gemaakt van de behoeften van het gezin.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande immers als volgt: [...]

Verzoekende partij kan niet betwisten dat de inkomsten van de referentiepersoon ruim onder de armoederisicogrens voor een alleenstaande liggen. Rekening houdende met de algemene maandelijkse vaste en variabele kosten, het feit dat de referentiepersoon hulpbehoevend is, de gezinssamenstelling en het feit dat verzoekende partij eveneens van dit inkomen zou moeten kunnen leven, blijkt uit de behoeftanalyse dat de inkomsten van de referentiepersoon manifest te laag zijn om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor verzoekende partij te garanderen.

“Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin nog over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot verzoeker voorhoudt een behoeftanalyse heeft gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Verzoekende partij meent ook dat rekening zou moeten gehouden worden met de daling van de pensioenuitkering van de referentiepersoon ingevolge de samenwoning met verzoekende partij haar vader. De pensioeninkomsten voor een alleenstaande zouden 1.752,16 EUR bedragen, terwijl deze nu werd teruggebracht tot 651,56 EUR. Volgens verzoekende partij zou de gemachtigde ofwel integraal rekening moeten houden met de inkomsten van de vader van verzoekende partij ofwel de pensioenuitkering als alleenstaande in aanmerking moeten nemen.

In zoverre verzoekende partij andermaal verwijst naar de inkomsten van haar vader, verwijst verweerder naar hetgeen daarover supra reeds werd uiteengezet.

Verweerder benadrukt ook dat verzoekende partij niet dienstig voor de eerste maal in haar verzoekschrift elementen kan aanhalen en de verwachting koesteren dat de gemachtigde dienomtrent zou hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Ten overvloede stipt verweerder nog aan dat de gemachtigde rekening houdt met de daadwerkelijke inkomsten van de referentiepersoon en niet de hypothetische inkomsten. Verzoekende partij haar betoog kan niet overtuigen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. [...]"

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De minderjarige S. A., vertegenwoordigd door verzoeker, beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendent ten laste van de Belgische partner van verzoeker en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Het is niet betwist dat in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag, teneinde aan te tonen dat de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, volgende bestaansmiddelen werden voorgelegd:

- een maandelijks pensioen van 651,56 euro van de Belgische referentiepersoon;
- een maandelijks, forfaitaire tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg van de Belgische referentiepersoon als zwaar zorgbehoevende van 130 euro;
- maandelijks huurinkomsten van 550 euro van de Belgische referentiepersoon;
- inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker zelf.

Wat deze bestaansmiddelen betreft, wordt enkel het maandelijks pensioen ten bedrage van 651,56 euro dat de Belgische referentiepersoon ontvangt in aanmerking genomen. Er wordt geoordeeld dat dit

inkomen niet toereikend is om te voorkomen dat het minderjarig kind en de Belgische referentiepersoon ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoeker geeft met zijn betoog onder meer aan niet akkoord te gaan met de beoordeling dat zijn persoonlijke inkomsten uit tewerkstelling niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt. Hij is van oordeel dat deze bestaansmiddelen bijzonder relevant zijn en dit nu deze inkomsten uit tewerkstelling stabiel en regelmatig zijn. Hij wijst erop dat deze bestaansmiddelen er wel degelijk op wijzen dat het gezin – en dus ook de referentiepersoon – beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zelf in deze als “*een derde*” persoon wordt beschouwd en dat zijn inkomsten uit tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen, omdat “*het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken*”. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker aldus, zoals ook wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, aangeeft dat enkel de eigen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen, met uitsluiting van de bestaansmiddelen van overige gezinsleden of ‘*derden*’.

De Raad merkt op dat verzoeker als wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon én als ouder van het minderjarig kind S. A. niet in redelijkheid als zijnde “*een derde*” persoon kan worden beschouwd. Verweerder lijkt alzo de feitelijke én de juridische band die tussen de gezinsleden bestaat te miskennen.

Verweerder verliest hierbij verder uit het oog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Belgische referentiepersoon “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”, en niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “*eigen*” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “*beschikt*”. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “*beschikken*” gehanteerd wordt, worden de inkomsten van verzoeker louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is te dezen niet uitgesloten dat verzoekers wettelijk samenwonende partner kan beschikken over de inkomsten uit een tewerkstelling van verzoeker. Het staat bijgevolg vast dat verweerder op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Wat het begrip “*beschikken*” betreft, stelt de Raad ook vast dat dit niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk. Er kan worden aangenomen dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “*beschikken*” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van het Unierecht.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en

met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (overweging 74).

Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing vindt in huidig voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het verweer dat kan worden gelezen in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals hierboven reeds werd gesteld kan in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, zodat verweerder niet dienstig kan voorhouden dat er in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel rekening kan worden gehouden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf. Uit de overige voorwaarden die worden gesteld aan de gezinshereniging met een Belg volgt ook geenszins dat de inkomsten van overige gezinsleden irrelevant zouden zijn. Voorts dient de Raad niet te motiveren aangaande de rechtspraak van de Raad die verweerder in zijn nota aanhaalt aangezien de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben.

Daargelaten de vraag of verweerder dienstig richtlijn 2004/38/EG kan aanhalen in een zaak die een familielid van een Belgische onderdaan betreft waarin zich geen grensoverschrijdend element voordoet, is het alleszins zo dat niet kan worden ingezien hoe het in aanmerking nemen van de inkomsten van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische onderdaan haaks zou staan op de door voormelde richtlijn nagestreefde betrachting dat een persoon die gebruik maakt van een procedure gezinshereniging geen onredelijke belasting mag vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon kan integendeel als gevolg hebben dat deze zelf niet langer ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel en indien er na de toekenning van de verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de bestaansmiddelen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon, kan verweerder gebruik maken van het gestelde in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Ook in de in de nota aangehaalde voorbereidende werken wordt geen vereiste gesteld met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan. Verweerder is van oordeel dat als de referentiepersoon in eigen hoofde over bestaansmiddelen beschikt, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal kunnen worden vermeden dat de vreemdeling die een Belgische onderdaan komt vervoegen, gedurende het verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, maar te dezen dient opgemerkt te worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt. Dit werd als dusdanig gesteld in een arrest van het Hof van Justitie in een zaak die een EU-onderdaan en zijn partner aanbelangt (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, pt. 30, *Zhu en Chen*; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, pt. 27, *Alokpa*) doch de Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden, te meer daar te dezen verzoeker de wettelijk samenwonende partner is van de Belgische onderdaan. In dit verband kan ten overvloede ook worden gewezen op artikel 1477, § 3 van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt dat de wettelijk samenwonenden bijdragen in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden.

Verweerder betoogt in de nota nog dat indien de wetgever de wil had dat tevens de inkomsten van verzoeker zelf in rekening zouden worden gebracht, hij zulks uitdrukkelijk zou hebben bepaald '*zoals dit het geval is bij een eventuele verlenging of intrekking van verblijfstitel*'. Hij verwijst in dit verband naar overweging B.21.3 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013. Deze passage handelt evenwel over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarnaar wordt verwezen, doet nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord "*beschikt*" dat voorkomt in de zin "*Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*" zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Er kan verder worden aangenomen dat, in plaats van de bepalingen van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, *in casu* eerder aansluiting dient te worden gezocht bij de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarop hierboven reeds werd ingegaan.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de handelwijze van verweerder geenszins als consequent kan worden beschouwd. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die werd genomen in hoofde van de meerderjarige zoon van verzoeker die eveneens de F-kaart vroeg in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon, zoals deze voorlag bij de Raad in de zaak met rolnummer 168 208, hield verweerder zo wel degelijk rekening met de eigen inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker zelf. Het gegeven dat hij vervolgens oordeelde dat deze niet voldoende stabiel en regelmatig zijn, doet er geen afbreuk aan dat deze wel degelijk in rekening zijn gebracht. Waar in de beslissing betreffende de meerderjarige zoon sprake was van interimarbeid, dient thans ook te worden vastgesteld dat een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor verzoeker werd voorgelegd. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat bepaalde bestaansmiddelen voor het ene familielid wel in rekening dienen te worden gebracht, doch niet voor een ander familielid. Dergelijke handelwijze komt kennelijk onredelijk voor.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van dit enig middel.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS